

Sevgili Kendim Ben En Çok Dikenlerimi Sevdim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Nisan 2024

Bir tutamağın olmalıydı hayata sevgili kendim mademki söz sevgiden açıldı ektiğim her tohum değil mi ki yüzümde açan nadide bir çiçek bense en çok dikenlerimi sevdim diklendiğim kadar sırf kendime de değil zalimin de iblisin de nefesini ve zulmünü tek seferde kesmeliydim ama yetemedim tekil hanemde tekliğimle çifteleyen acıların çiftleştiği gökte saklı hüznün portalından yağın yaşların da kırığının da yok idi benzeri...

Bir minvaldim ben:

Yüreğimse bir kum torbası misali

Çifte atan yarış atlarından da değildim madem

Matemimle örülü sevinçlerimi çok gördü bana ahvalim

Endamlı bir aştım oysaki ben

Yarama merhem değil iken aradığım

Yamalı cihanın tek tanrısı iken zulmün

Perde arkası

Bir de takılan maskelerin bir alıntı misali

Gezindiği seyyah gölgeler

Seferisi bulutların

Şeffaf ve alımlı ve alıngan kalbimin de buz kesildiği

Kaskatı bir minvalde
Seken kuşlara meyyal
Ben bu hayatta en çok çocuk olmayı çocuk kalmayı sevdim

Yaşımın insanı değildim ama yasımın...
Yasa mahiyetinde yaş aldığım kadar yas tuttuğum
Ve yetemediğim bir cihan
Bir örüntü ise yaşam
Bir görüntü müydü sadece şiir ve sevgi?
Ve işte yaslandığım o devasa çınar ağacı
Benimse elimde dev bir asa
Ruhumda devasa yalnızlık bulutları
Bir koşu sevdiğim
Bir telaş yaşadığım
Yazmanın güftesi

Yalnızlığın sekantı
Bir asra denk düşen o tek saniye
Dakikaların kum döktüğü minvalde
Ne kum torbasıydı yüreğim
Ne de kalantor gölgelere riayet ettim
Sirayet eden yeni günün üstünde tüten buharı dumanı
Alt edemesem de zalimi
Ah ettim...

Bir imleçtim bazı bazı
Şahikanın kırık kanadı
Ve biliyordum ki:
Yüreğim dokunulmazlığı vardı
Yazdığım her d/okunası acı' ma her yazı
Yazgıyla iştiğal
Şiirler ile pekişen ruhumun dalgaları
Boyumdan büyük nicesi
Kelli felli adamlar
Sözüm ona oturaklı hanımlar
Ne hanımeliydim
Ne hanımdan yana yok iken tutarım
Bir hamle ki yüreğimin
Soluksuz radarı

Ve işte bünyem kaldıramazken bunca yalanı

Yâd ettim dünü

Kulağıma da küpe etmişken verilen her öğüdü

Ben annemin kızıydım:

Hem vakur

Hem dürüst

Hem alıngan

Bir alt mahiyette olduğu kadar çelimsiz kalemin

Çelik gibi kuvvetli bir irade

Derdim sadece kendimle

Düнде ölen nefsimle

Kesilse bile nefesim

Daima içtimada nöbette...

Şafağın sarkacı

Şakağıma dayalı kalemin de dinmezken nazı niyazı

Riayet ettiğim kadar kurallara

Bazen sınırları aşıp kuram dışı

Binlerce sıfatla giydiğim o hüzün hırkası

Belli ki babadan yadigâr

Yetim yüreğimin sonlanmayan nidaları

Ve işte kulağına fısıldadığım Sağır Sultan

Dememiş miydi ki bana:

Ağır ol molla desinler

Ağırdan aldığım kadar mutluluğu

Attığım her nutuk bir şiire

Nüktelerin eşliğinde yazılası nice hikâye

Ve işte aşkın da İlahi Mimarı:

İnhisarında yalnızlığın başımı dayadığım O Ulvi Zirve

Vardı elbet bir orta yolu yaşamın

İlahi Adaletin kantarı

Aşkla ve umutla iştigal

Sözcüklerin ve kiblemin rotası

Nüktedan bir ömre sığarken onca duygu

İltimas geçen kadere vurguladığım her nutku

Aşkla serdiğim zemine

Kâğıdın ve kalemin izdivacı
Çocuk kalmanın güzergâhı
İhtimamla sevdiğimden de öte
Aşkın dinmeyen İlahi Rüzgarı...